

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobkyň: a) **H.P.**, narozená dne..., b) **nezletilá K.V.** (dříve P.), narozená dne ..., c) **nezletilá O.V.**, narozená dne ..., obě nezletilé zastoupeny zákonnou zástupkyní (matkou) **H.P.**, všechny bytem ..., zastoupených: Mgr. et Mgr. Milan Dočkal, advokát, se sídlem Lukavická 2019/16, 301 00 Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 18.9.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.8.2017 č.j. OAM-209/ZA-ZA11-VL11-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyň advokátu Mgr. et Mgr. Milanu Dočkalovi se p ř i z n á v á odměna ve výši 16.456,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni na účet č. 2113724020/2700, vedený u UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia a.s., ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Tlumočníci Mgr. Marii Chalupové se p ř i z n á v á za provedení tlumočnický úkon odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 700,- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Včasnou žalobou ze dne 18.9.2017 se žalobkyně a), b), c) domáhaly zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 21.8.2017 č.j. OAM-209/ZA-ZA11-VL11-2017, jímž bylo o žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13.3.2017 rozhodnuto tak, že se mezinárodní

ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., *o azylu*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ***zákon o azylu***) neuděluje.

Žalobkyně a) v žalobě jménem svým a svých dětí zopakovala svoji rodinnou situaci a dále uvedla, že dne 13.3.2017 podala první žádost o udělení mezinárodní ochrany, neboť měla a má za to, že existují skutečnosti svědčící o tom, že k podané žádosti bude udělen humanitární azyl, nebo alespoň doplňková ochrana ve smyslu příslušných ustanovení zákona o azylu. Nezbylo jí nic jiného, neboť se důvodně obává vážné újmy na zdraví i životě při nuceném návratu na Ukrajinu, a to újmy mající soukromoprávní podstatu, ovšem v důsledku plynoucí z částečného paralyzování bezpečnostních a justičních složek ukrajinského státu, jehož je státním občanem, v situaci nevypočitatelného vnitřního konfliktu majícího teritoriálně až charakter občanské války.

Žalovaný postupoval dle mínění žalobkyně a) přes závažnost jejích tvrzení formalizovaně tak, jak vyplývá z odůvodnění na str. 10, i pokud jde o nenaplnění důvodů pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalobkyně a) měla za to, že žalovaný se spíše věnoval standardům lékařské péče a podmínkám její úhrady, nežli objektivnímu stavu žalobkyně a) a jejích dětí ve vazbě na posouzení její situace měřítkem ustanovení § 14 a především i ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu ohledně povahy újmy, která žalobkyním může hrozit.

Žalobkyně a) byla přesvědčena, že v řízení před správním orgánem bylo osvědčeno, že její strach z nebezpečí újmy byl dán historickým kontextem a nevyčpěl, a to ani u jejího exmanžela, ani zřejmě u některých separatistických či odbojových skupin, jejichž byl a nadále může být členem. Je pravdou, že poslední bydliště žalobkyně a) na Ukrajině bylo vzdálené regionům přilehlým k válečné linii; v řízení však uvedla i své důvodné obavy o částečném ochromení funkcí státu a konání bezpečnostních složek ukrajinského státu na základě úplatků. Jako jeden z hlavních důvodů pak uvedla zcela odůvodněný strach z újmy až vraždy své osoby a svých dětí ze strany bývalého manžela, s nímž se ještě jako bezdětná rozvedla v roce 2013 a který jí intenzivně vyhrožoval. Ve vztahu k podmínkám zákona o azylu podrobně rozvedla, že její exmanžel nejenže ve výhrůžkách neustal a tendence ke mstivému jednání u něj přetrvává, ale především uvedla skutečnost, že její exmanžel byl pachatelem teroristického útoku v Zakarpatské oblasti (kterému státní orgány Ukrajiny nebyly schopny zabránit), disponoval a zřejmě i disponuje útočnými zbraněmi (které ukrajinský stát není schopen regulovat), je členem „bandy“ páchající násilnou trestnou činností.

S ohledem ke svému stavu a k dětem se žalobkyně a) značně obává návratu na Ukrajinu z důvodů uvedených ve správním řízení a v žalobě, přičemž se domnívá, že důvody pro humanitární azyl, popř. doplňkovou ochranu jsou dány.

Jako důkazy byly navrženy účastnický výsledek, účastnické prohlášení, jež bude doloženo, výsledek partnera žalobkyně a) a tři zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva (dále jen ***OHCHR***) o stavu lidských práv na Ukrajině v ukrajinském a anglickém jazyce. Žalobkyně a) navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s tím, že žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Napadeným rozhodnutím ze dne 21.8.2017 č.j. OAM-209/ZA-ZA11-VL11-2017 žalovaný o podané žádosti rozhodl tak, že mezinárodní ochrana se neuděluje, když dne 13.3.2017 podala žalobkyně a) jménem svým a svých dvou nezletilých dětí žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ***ČR***). Dne 16.3.2017 jmenovaná poskytla údaje k podané žádosti a mj. konkrétně sdělila, že má dvě dcery, všechny jsou státními příslušnicemi Ukrajiny, ukrajinské národnosti a řeckokatolického vyznání. Žalobkyně a) nemá dle vlastních slov žádné politické přesvědčení, je rozvedená, její současný druh Oleksandr Vasylyk je rovněž žadatelem o mezinárodní ochranu v ČR a poslední místo jejího bydliště ve vlasti byla obec Zavij v Ivanofrankovské oblasti. Do ČR přicestovala autobusem z obce Kaluž přes Polsko do Plzně koncem září 2014 a během roku 2014 žalobkyně a)

pobývala tři měsíce v Polsku. Udělená víza nebo povolení k pobytu měla dříve rovněž v ČR, její děti se narodily až během pobytu v ČR. Ke svému zdravotnímu stavu žalobkyně a) sdělila, že je objednaná na operaci žlučníku na 9.5.2017, její děti jsou zdravé. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu označila skutečnost, že na Ukrajině je válka a jejímu manželovi (druhovi) přicházela předvolání a dle ní nemají rovněž na Ukrajině kde bydlet, protože tam nic nemají. Dále žalobkyně a) hovořila o násilí a výhrůžkách ze strany jejího (bývalého) manžela a o problematickém rozvodu. Rovněž žalobkyně a) mj. uvedla následující skutečnosti:

Do ČR přicestovala na svůj cestovní doklad a polské vízum, nějakou dobu zde byla nelegálně, pak porodila a na policii dostala výjezdni příkaz. Na Ukrajinu neodcestovala, neboť měla obavy z bývalého manžela, a také z toho důvodu, že jejímu druhovi přicházela předvolání. Finančně jim pomáhá její matka žijící ve Španělsku a otec jejího druhu se svojí rodinou, kteří žijí v ČR. Na dotaz správního orgánu, proč žalobkyně žádá o mezinárodní ochranu až v březnu 2017, odpověděla, že neví, a sdělila, že žádali o vízum na strpění. Dále uvedla, že při studiu žila v Kyjevě na ubytovně a po svatbě žila ve městě Kaluž v Ivanofrankovské oblasti v západní části Ukrajiny. K bezpečnostní situaci v této oblasti řekla, že je na Ukrajině válka, v její oblasti je dle jejích slov zatím klid, ale odchází odtamtud muži do války; situace není standardní, i když si myslí, že tam služby fungují.

Ke svým obavám z bývalého manžela žalobkyně vypověděla, že po svatbě ji manžel začal bít. Její manžel byl myslivec a jednou, když se vrátil z lesa velmi opilý, chtěl ji a jejího bratra zastřelit a ohrožoval je zbraní, nakonec jim pomohl tchán. Pak se manžel trochu uklidnil, ale začalo to znovu; když se napil, byl agresivní, křičel, že si s ní může dělat, co chce, příšerně žárlil a vyhrožoval, že jestli od něho odejde, tak si něco udělá, aby to vypadalo, že ho zabila ona. Doplnila, že bývalý manžel s jeho bratrem se zabývali thajským boxem a bývalý švagr v Ivanofrankovsku patří mezi členy obávané bandy, která páchá trestnou činnost, zabývá se vydíráním a vyhrožováním lidem. Žalobkyně následně popsala incident ze svatby, během něhož její bývalý švagr, který byl opilý, a nelíbilo se mu, že sedí jinde, ze svého auta přinesl granát a následně došlo k výbuchu, při kterém byli tři lidé zraněni. Dále žalobkyně uvedla, že bývalý manžel pořád vyhrožoval jí i rodině, že jim jeho bratr podpálí dům, najde je a zabije je. Aktuálně žalobkyni její bývalý manžel osobně nevolá, ale když mluví s kamarádkami, tak jí vždy říkají, že je na ni stále našťvaný a vyhrožuje. Na dotaz, zda někdy od rozvodu její bývalý manžel své výhrůžky realizoval, žalobkyně řekla, že jednou oslovil jejího bratra s tím, že jí bratr měl vyřídit, ať si zkusí přijet, že ji hned chytne a zabije; vyhrožuje podle ní i jejím dětem.

Na dotaz správního orgánu, zda se někdy obrátila na policii, když jí bývalý manžel neustále vyhrožoval, žalobkyně odpověděla, že to nikdy neudělala, protože se manžela bála. Říkala mu, že když jí bude ubližovat a všem vyhrožovat, tak půjde na policii a všechno řekne i o jeho bratrovi, ale manžel jí řekl, že jestli to udělá, tak jí nepovolí rozvod a způsobí nepříjemnosti. Žalobkyně se v době, kdy jí manžel podepsal souhlas s rozvodem a měl se konat soud, bála, že by se mohla dostat do vězení, neboť manžel jí vyhrožoval tím, že u soudu řekne, že jí žádný souhlas nedal a ona dokumenty padělala, dokáže to, a ona půjde do vězení. Na policii se po rozvodu kvůli výhrůžkám neobrátila, protože to nebylo třeba; bývalý manžel po rozvodu hned odjel pracovat na Sibiř a ona byla sama. Začala si zařizovat vízum, v srpnu si zařídila pas, našetřila si peníze, v září 2013 byl rozvod, a když tam už manžel nebyl, tak odjela. Jinam se nepřestěhovala, protože neměla kde bydlet, neměla nikoho. Dále žalobkyně sdělila, že po rozvodu pobývala na Ukrajině ještě rok, během něhož jí manžel stále telefonoval, hledal ji, chodil za ní do práce a jednou ji zbil. Pracovala v Ivanofrankovsku, kam utekla, ale manžel ji tam našel a přemlouval ji, že se má vrátit, že se změní; vrátila se tedy k němu, ale neměla peníze, proto manžela prosila, ať jede vydělat peníze, a on odjel na Sibiř.

V kontaktu spolu byli až do jejího odjezdu do ČR, telefonovali si, protože se bála, aby se nevrátil.

Ke své známosti se současným partnerem žalobkyně sdělila, že se znali dlouho a začali se scházet po odjezdu jejího bývalého manžela na Sibiř. Partner odjel na pozvání do ČR kvůli umírající matce a nakonec zde zůstal. Následně zde žalobkyně otěhotněla, bylo jí velmi zle, měli strach, aby nepotratila, tak zde zůstali. Po porodu se na Ukrajinu nevrátili z toho důvodu, že žalobkyně měla problémy se žlučníkem, opakovaně ležela v nemocnici a poté zase otěhotněla. Žalobkyně sdělila, že by léčbu nemohla podstoupit na Ukrajině, protože nemá důvěru v jejich zdravotnictví, musela by platit a bojí se, že by ji tam měli operovat. Také uvedla, že má dluh související s lékařskou péčí poskytnutou v ČR, který nesplácí, protože mají peníze pouze na živobytí. Přítel měl vízum na strpění, prodlužovali mu ho a potom už ho neprodloužili. Žalobkyně dále uvedla, že žádné příbuzné v ČR nemá, jen její přítel zde má rodinu. Ve své vlasti má žalobkyně babičku, dědečka, bratra a tetu, která bydlí v domě u prarodičů. Na dotaz, co jí brání v legalizaci pobytu v ČR z území Ukrajiny, žalobkyně uvedla, že domů se vrátit nemůže, protože tam na ni čeká bývalý manžel a jakmile se objeví, najde ji. Na další dotaz, zda by se mohla obrátit na policii v případě potíží s bývalým manželem, žalobkyně odpověděla, že by jí nepomohli, protože na Ukrajině se nic neřeší, dokud se něco neděje, leda kdyby jim něco zaplatila. Se svou rodinou by se žalobkyně dle svých slov nemohla ani přestěhovat do jiné části Ukrajiny. V ČR žijí příbuzní jejího druha, kteří jí pomáhají, a i její matka jí tady může finančně pomáhat; sice by jí matka mohla posílat peníze na Ukrajinu, ale je to velmi těžké a na Ukrajině by žalobkyně kvůli bývalému manželovi měla strach o druhu.

Ohledně obav z povolávacích rozkazů pro jejího druhu žalobkyně sdělila, že neví, kdy dostal její druh první povolávací rozkaz, to jeho babička říkala, že mu přicházejí předvolání. Kamaráda jejího druha z vesnice již odvedli a poslali do války a ona nechce, aby se to stalo jejímu příteli. Na dotaz, co by se muselo změnit, aby se žalobkyně vrátila do své vlasti, tato odpověděla, že neví, co na to má říct, asi kdyby její bývalý manžel zmizel a nebyla válka. Dále žalobkyně potvrdila, že nikdy v minulosti neměla žádné problémy se státními orgány, úřady, soudy, policií, armádou a rovněž nikdy neměla žádné problémy kvůli své rase, národnosti, pohlaví či náboženskému přesvědčení. Závěrem pohovoru řekla k důvodům, pro které opustila vlast a žádá o mezinárodní ochranu, že to hlavní uvedla. Situace s bývalým manželem byla hrozná, chtěl ji vyhodit z okna, chodil s ní na záchod, držel jí nůž u krku, doprovázel ji do práce, a když se zdržela, tak byl skandál. Po upozornění, že se k němu ale následně dobrovolně vrátila, žalobkyně uvedla, že to byla podmínka rozvodu, bála se, že ji bývalý manžel zabije, pokud se k němu nevrátí. A pak se jí ho podařilo přesvědčit, aby odjel. Na podporu svých tvrzení žalobkyně chtěla doložit lékařskou zprávu a rozvodový list.

Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany nezletilých dětí [tj. žalobkyň b) a c)] správní orgán neprovedl, neboť to nebylo s ohledem na jejich věk možné, a jako dostatečné v tomto směru přijal výpovědi jejich zákonné zástupkyně, matky.

Na podporu svých tvrzení žalobkyně a) doložila dne 16.3.2017 lékařskou zprávu z Fakultní nemocnice Plzeň ze dne 15.12.2016, ve které je stanovena diagnóza zánětlivého onemocnění žlučníku, dále doložila pozvánku k přijetí na chirurgickou kliniku Fakultní nemocnice Plzeň k operaci žlučníku na den 9.5.2017. Správní orgán rovněž obdržel rozhodnutí o rozvodu jménem Ukrajiny ze dne 7.10.2013, ve kterém se uvádí, že manželství H.P. a V.V.P., uzavřené dne 18.10.2011, se dne 7.10.2013 rozvádí.

Žalovaný nejprve hodnotil důvody sdělené žalobkyní a) z hlediska naplnění důvodů pro udělení azylu. Při posouzení žádosti vycházel především z výpovědí žalobkyně a), jí doložených materiálů a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině.

Dne 16.5.2017 byla žalobkyni a) dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí. Této možnosti nechtěla využít, nechtěla navrhnout žádné doplnění podkladů pro rozhodnutí nebo se vyjádřit ke zdrojům informací a způsobu jejich využití. Sdělila, že mají dvě děti, přičemž starší dcera se již adaptovala v ČR a naučila se trochu česky. Pro dceru by bylo velké trauma, kdyby se musela vrátit na Ukrajinu, a proto žalobkyně a) požádala o kladné vyřízení jejich žádosti. Dále uvedla, že navštívila se starší dcerou lékaře, který u ní zjistil srdeční vadu. I z toho důvodu by chtěla zůstat v ČR, neboť je zdravotní péče v ČR daleko lepší.

Žalobkyně a) doložila dne 16.5.2017 lékařskou žádanku pro návštěvu ambulance za účelem kardiologického vyšetření dítěte, kdy bylo dle této žádanky při zdravotní prohlídce zjištěno, že má dítě šelesty na srdci. Dne 19.7.2017 doložila další lékařskou zprávu z dětské kardiologie v Plzni ze dne 19.6.2017, konkrétně se jedná o výsledek echokardiografického vyšetření. V závěru této zprávy se hovoří o špatné kvalitě záznamu pro nespoleupráci dítěte, nicméně dle poslechu jde dle lékařské zprávy nejspíše o náhodnou, nepodstatnou šelest, kdy byl doporučen normální režim dítěte a kontrola ve třech letech dítěte, nebo až bude dítě schopno minimální spolupráce. Další doložená lékařská zpráva z EUC kliniky v Plzni ze dne 10.7.2017 potvrzuje očkování dítěte.

K doloženým materiálům žalovaný uvedl, že pokud jde o rozvodový list ze dne 7.10.2013, tento správní orgán nevyužil jako podklad pro vydání rozhodnutí, neboť pouze potvrzuje rodinný stav žalobkyně a), o němž dotyčná v průběhu správního řízení hovořila a správní orgán o něm nemá pochybnosti. Z hlediska řízení o udělení mezinárodní ochrany tento dokument správní orgán nicméně považuje za irelevantní, neboť neprokazuje jakékoliv pronásledování žalobkyně a) a nemůže tedy mít vliv na samotné posouzení její žádosti. Pokud jde o doložené lékařské zprávy, správní orgán je všechny pečlivě prostudoval, vzal je v potaz při posouzení žádosti a vypořádal se s nimi zejména v části o neudělení humanitárního azylu.

Žalovaný předně dospěl k závěru, že žalobkyně a) v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno uzavřít, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Pokud jde o žalobkyně b) a c), pak u těchto s ohledem na jejich věk a narození v ČR jsou z logiky věci jakékoliv aktivity související s uplatňováním jejich práv a svobod vyloučeny.

Správní orgán rovněž neshledal, že by žalobkyně a) a její nezletilé děti mohly ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z taxativně vymezených důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, či že by jim takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobkyně a) v průběhu správního řízení neuvedla, že by měla ona sama nebo její děti ve vlasti jakékoliv potíže zapříčiněné jejich rasou, pohlavím, náboženstvím, národností či příslušností k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Ve své výpovědi za důvody žádosti označila obavu z možného pronásledování ze strany bývalého manžela, snahu o legalizaci pobytu v ČR a obavy z povolání nynějšího partnera do válečného konfliktu na východě země.

Žalovaný se zabýval především tvrzenými obavami žalobkyně a) z možných výhrůžek a pronásledování jejího bývalého manžela. V této souvislosti neshledal, že by žalobkyni a) hrozilo skutečně nějaké reálné nebezpečí, neboť její tvrzení neshledal v tomto bodě věrohodnými. Žalobkyně a) tvrdila, že o údajném vyhrožování ví pouze od svých kamarádek, jí osobně ani žádnému z jejich rodinných příslušníků bývalý manžel od rozvodu v tomto směru nekontaktoval. Jak rovněž vyplynulo z výpovědi, bývalý manžel souhlasil s rozvodem a bezprostředně po něm odjel za prací na Sibiř. Od té doby pak nejsou v jakémkoliv kontaktu. Žalovaný nezpochybňoval problematičnost vztahu žalobkyně a) s jejím bývalým manželem, nicméně nemohl pominout značné rozpory a alogičnost v některých jejích výpovědích, kdy například tvrdila, že usilovala o rozvod s manželem za každou cenu, nicméně poté se k němu na jeho žádost a slib polepšení opětovně vrátila do společného bydliště, kde následně žila až

do odjezdu ze země, nejprve s bývalým manželem a po jeho odjezdu, který učinil údajně na její žádost, sama. Mezitím si již zařizovala cestovní doklady a víza na cestu do ČR a vznikl i vztah s jejím současným partnerem. Rovněž tvrzení, že ji její bývalý manžel nechtěl za žádnou cenu pustit, nekorespondovalo se sdělením, které i doložila, že v jejich případě došlo následně na základě jejich vzájemného souhlasu k rozvodu. Stejně nelogicky pak znělo tvrzení žalobkyně a), že si nebyla nikde na policii stěžovat na vyhrožování či bití ze strany nyní bývalého manžela, který podle ní nechtěl, aby od něj odešla, protože by jí jinak nedal souhlas k rozvodu nebo by ji obvinil z jeho padělání. Pokud by totiž bývalý manžel skutečně nechtěl, aby jej opustila, pak by jistě neposkytoval příslušnou součinnost při rozvodu. Rovněž tvrzení, že by dotyčný mohl žalobkyni najít kdekoliv na Ukrajině, a proto se tam nemůže vrátit, musel správní orgán považovat jen za čistě účelově uvedenou spekulaci, která nemá oporu v žádných objektivních skutečnostech. Bývalý manžel by rodinu žalobkyně a) mohl bez problémů nalézt i v ČR, pokud by o to měl tak enormní zájem.

Žalovaný dále poukázal na to, že aby bylo možné hovořit o skutečném pronásledování ve smyslu zákona o azylu, muselo by k pronásledování docházet ze strany státních orgánů Ukrajiny nebo ze strany soukromých osob, jejichž činnost by byla těmito státními orgány podporována či tolerována, a stát by nebyl schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Důvodem takového jednání by navíc musela být rasa, národnost, politické přesvědčení či náboženství konkrétní pronásledované osoby či jiné důvody ve smyslu zákona o azylu. Pokud však jsou jedním z důvodů žádosti o mezinárodní ochranu potíže s ryze soukromými osobami, a to z důvodů čistě osobních, a nikoliv problémy či diskriminace ze strany státních orgánů z národnostních, náboženských apod. důvodů, nejde rozhodně o azylově relevantní důvody, které by odůvodňovaly udělení azylu v ČR. Správní orgán v této věci současně upozornil, že zmíněné soukromé osoby nejsou politickou silou a jsou fakticky bez vlivu na výkon státní správy či bezpečnostní složky.

V souvislosti s tvrzeními obavami ze strany soukromých osob se žalovaný zabýval rovněž otázkou, zda se žalobkyně a) nějakým způsobem bránila a snažila se tak svoji situaci v zemi původu řešit, a zda k tomu využila všech dostupných prostředků, které jí právní systém země jejího původu poskytuje. V tomto směru neuvedla ani jediný případ, kdy by se proti jednání soukromých a blíže specifikovaných osob, kterého se obává, bránila. Svou tíživou situaci s bývalým manželem nakonec řešila rozvodem a následně novým vztahem a vycestováním do ČR. Dle žalovaného ovšem na Ukrajině existuje dostatek právních prostředků, aby se před případným jednáním bývalého manžela mohla žalobkyně a) ochránit. Ona ovšem nevyužila žádné možnosti, které jí právní systém v její vlasti k ochraně jejích práv a zájmů umožňuje, a naprosto rezignovala na jakoukoliv pomoc státu. V jejím případě proto rozhodně nelze dojít k závěru, že by byla příslušnými ukrajinskými orgány odmítnuta ochrana její osoby, či že by jí poskytnutá ochrana byla nedostatečná, tedy že by stát nebyl schopen či ochoten poskytnout ochranu před takovým jednáním. Žalovaný v této souvislosti upozornil na znění rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen *NSS*) č.j. 5 Azs 50/2008-62 ze dne 31.10.2008, ze kterého vyplývá, že proti činnosti soukromých osob se musí dotčený subjekt dovolat pomoci ze strany státních orgánů svého domovského státu (obdobně rozsudek NSS č.j. 8 Azs 23/2008-75 ze dne 10.6.2008). Žalovaný shrnul, že nestačí obrátit se jen na jeden státní orgán, ale je nutno použít všechny dostupné prostředky vnitrostátní ochrany, než nastoupí nástroje mezinárodní ochrany. Doplnil, že na Ukrajině existuje možnost vyhledat pomoc, když odkázal na informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR (dále jen *MZV ČR*) č.j. 107283/2016-LPTP ze dne 25.7.2016, kde se uvádí, že na Ukrajině lze rovněž podat stížnost proti případnému neadekvátnímu postupu policejních složek, a to u prokuratury, případně u útvaru vnitřní kontroly konkrétního policejního okrsku. V případě žalobkyně a), b) a c) správní orgán neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany kvůli pronásledování.

Dále poukázal žalovaný na skutečnost, že žalobkyně a) požádala o udělení mezinárodní ochrany až v roce 2017, byť dle jejích slov v ČR pobývala již od září 2014. Byl toho názoru, že žalobkyně a) podala žádost účelově s jediným cílem, a to legalizovat si pobyt v ČR (k tomu viz rozsudek NSS č.j. 3 Azs 119/2004 ze dne 13.1.2005). Pro tento účel nejde ovšem zneužívat specifického institutu mezinárodní ochrany, ale žalobkyně a), b) a c) mohou využít některého z právních prostředků, které jim dává k dispozici zákon č. 326/1999 Sb., *o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů*, v platném znění (dále jen **zákon o pobytu cizinců**).

Co se týče obavy žalobkyně a) z povolání jejího současného partnera a nasazení do válečného konfliktu na východě Ukrajiny, správní orgán konstatoval, že těmito se zabýval v samostatném správním řízení o žádosti tohoto partnera o mezinárodní ochranu, neboť žalobkyně a), b) a c) se možnost povolání k výkonu vojenské služby rozhodně netýká.

K aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině žalovaný uvedl, že ji nelze považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Dle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka (1979) osoby, které byly donuceny opustit svou vlast na základě ozbrojeného národního nebo mezinárodního konfliktu, nejsou považovány za uprchlíky. Správní orgán doplnil, že si je vědom probíhajících ozbrojených střetů v části Doněcké a Luhanské oblasti na Ukrajině. Dle Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (dále jen **UNHCR**) z ledna 2017 panuje pro civilní obyvatelstvo na územích ovládaných nevládními subjekty a podél kontaktní linie špatná bezpečnostní situace, tamní obyvatelé jsou omezováni na svých lidských právech a existují problémy s dostupností, avšak z uvedeného je patrné, že nepříznivá situace postihuje především osoby žijící v oblastech konfliktu. S odkazem na Informaci OAMP o bezpečnostní a politické situaci na Ukrajině není dle správního orgánu žádný důvod domnívat se, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace rozšířil do dalších částí země. Ve zbytku země je bezpečnostní situace dlouhodobě nezměněná a zcela stabilní. Zmíněná zhoršená bezpečnostní situace se žalobkyně a) vůbec netýká, když dle vlastních vyjádření před odjezdem z vlasti žila na jihozápadě země, ve městě Zavij v Ivanofrankovské oblasti, tedy v místech nacházejících se pod plnou kontrolou ukrajinské ústřední vlády, kde v současné době žádné ozbrojené střety neprobíhají. V případě žalobkyně a) a jejích nezletilých dětí tedy správní orgán na pozadí veškerých dostupných informací neshledal skutečnosti důvodné pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu.

Z výpovědi žalobkyně a) v průběhu správního řízení ani ze zjištění správního orgánu nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobkyně a), b) a c) ve smyslu ustanovení § 13 zákona o azylu. Současnému partneru žalobkyně a) mezinárodní ochrana žádného typu nebyla udělena.

V souvislosti s ustanovením § 14 zákona o azylu se správní orgán zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně a) a jejích nezletilých dětí a přihlédl i k jejich věku a zdravotnímu stavu. Z výpovědi v průběhu správního řízení však nevyplýval žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu. Žalobkyně a) je dospělou, plně právně způsobilou osobou, objektivně schopnou postarat se o potřeby své a svých nezletilých dětí, a to i s ohledem na skutečnost, že žije ve společné domácnosti se svým partnerem. V současné době má celá rodina finanční oporu v matce žalobkyně a), která může rodinu případně finančně podporovat i po návratu na Ukrajinu, kde rovněž žijí další příbuzní, a v příbuzných jejího druhu.

Co se týče zdravotního stavu žalobkyně a), dotyčná správnímu orgánu doložila lékařské zprávy stran jejího zdravotního stavu, kdy měla podstoupit plánovanou operaci žlučníku dne 9.5.2017. Vzhledem k tomu, že se osobně dostavila již dne 16.5.2017 na výzvu správního orgánu k seznámení s podklady pro rozhodnutí, nedoložila další aktuální lékařské zprávy a ani se o svém zdravotním stavu v průběhu seznámení s podklady nezmínila, měl žalovaný za to, že je její současný zdravotní stav v pořádku. Pokud jde o zdravotní stav starší nezletilé dcery

[žalobkyně b)], musela sice podstoupit kardiologické vyšetření kvůli podezření na šelest srdce, nicméně vyšetření závažné komplikace nepotvrdilo. Ani z žalobkyniných sdělení, ani z jí doložených lékařských zpráv nelze učinit závěr, že by se žalobkyně a) a b) aktuálně nacházely v přímém a bezprostředním ohrožení života nebo že by jejich zdravotní stav vyžadoval jakoukoliv vysoce specializovanou zdravotní péči, která by jim nemohla být na Ukrajině poskytnuta. Podle informace Světové zdravotnické organizace „Ukrajina: Průzkum zdravotního systému 2015“ aktuálně na Ukrajině dochází k aplikaci reformního programu pro zdravotnictví, kdy obyvatelé jednotlivých spádových oblastí mají nárok na kompletní zdravotnické služby v jakékoliv nemocnici, či příslušné poliklinice v oblasti, a na základě informací o zemi původu není důvod se domnívat, že by tam žalobkyním nebyla v případě potřeby poskytnuta lékařská péče. Tvrzení, že poskytovaná zdravotní péče v ČR je na lepší úrovni, je bezesporu pravdivé, nicméně toto rozhodně není důvodem pro udělení azylu občanům všech zemí, jejichž úroveň zdravotní péče je na nižší úrovni. Správní orgán si byl zároveň vědom skutečnosti, že v rámci ukrajinského zdravotnického systému je nutné některé léčebné zákroky hradit, nicméně konstatoval, že žalobkyně a) je dospělou osobou, která je objektivně schopna postarat se o potřeby své, případně o potřeby svých nezletilých dětí. Ani v ČR není poskytována zdravotní péče občanům bezplatně, ale na základě jejich spoluúčasti a povinného placení veřejného zdravotního pojištění. Správní orgán v této souvislosti poukázal rovněž na to, že aktuálně žalobkyni a) není stanovena žádná terapie, nejsou ani předepsány žádné léky (jak vyplývá z jí doložených lékařských zpráv) a žalobkyně a) tak objektivně není ve stavu, kdy by vyžadovala nějakou náročnou léčbu; v případě potíží, vyplývajících z jejího zdravotního stavu, jistě může absolvovat léčbu na Ukrajině a v léčbě může pokračovat i její nezletilá dcera [žalobkyně b)], která má dle lékařské zprávy ze dne 19.6.2017 doporučenou kontrolu za tři roky a byl jí stanoven normální režim.

Za okolnost hodnou zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu nelze v souladu s názorem NSS vyjádřeným v rozhodnutí č.j. 3 Azs 12/2003 ze dne 15.10.2003, či č.j. 1 Azs 5/2011 ze dne 28.4.2011 považovat ani existenci rodinných vazeb na území ČR. Bude-li chtít žalobkyně a) se svou rodinou v ČR pobývat, může k tomu bezesporu využít některý z institutů, které upravuje zákon o pobytu cizinců. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12 a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. V případě žalobkyní a), b) a c) však žalovaný takové skutečnosti neshledal.

Ve vztahu k možné aplikaci § 14a zákona o azylu žalobkyně a) neuvedla a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by jí a jejím nezletilým dětem mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, protože trest smrti byl na Ukrajině v roce 2000 zrušen. Správní orgán se dále zabýval otázkou, zda hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalovaný však k takovému závěru v případě žalobkyní a), b) a c) nedospěl. Žalobkyně a) v průběhu správního řízení neuváděla a ani správní orgán nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by byly ona a její nezletilé děti na Ukrajině vystaveny skutečně hrozcímu nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení. Žalobkyně a) nehovořila o žádných problémech s ukrajinskými státními orgány či bezpečnostními složkami, které by na Ukrajině měla, a rovněž neuvedla, že by tam byla trestně stíhána.

Pokud jde o tvrzené obavy z pronásledování jejího bývalého manžela, žalovaný neshledal, že by žalobkyni a) hrozilo skutečně nějaké reálné nebezpečí, neboť její tvrzení neshledal v tomto bodě věrohodná, jak již bylo uvedeno výše. Správní orgán dále odkázal na to, že na Ukrajině lze v případě jakýchkoliv excesů ze strany soukromých osob vyhledat u státních orgánů pomoc, když v únoru 2014 přijala Ukrajina řadu ústavních reforem a reformních zákonů vztahujících se k soudní moci, bezpečnostním složkám, zejména policii, ekonomické politice, k boji proti korupci nebo decentralizaci. Správní orgán byl přesvědčen,

že se žalobkyně a) může bránit v případě jakýchkoliv potenciálních problémů vůči jednání soukromých osob.

K obavám žalobkyně a), že by byl její současný partner povolán na základní vojenskou službu, správní orgán konstatoval, že jí ani jejích nezletilých dětí se povolání do armády netýká a v případě jejího přítele se těmito obavami správní orgán zabýval v rámci samostatného správního řízení, které vede o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Podle výše zmiňovaných informací nic nenasvědčuje tomu, že by žalobkyně a), případně její nezletilé děti, byly v případě svého návratu do vlasti jakkoliv postiženy za svoji azylovou žádost v zahraničí. Z informace MZV ČR č.j. 103518/2016-LPTP nevyplývá, že by byl uplatňován jakýkoliv postih či diskriminace proti občanům Ukrajiny, kteří se do vlasti vrátili po dlouhodobém pobytu v zahraničí či jako neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu.

Správní orgán posuzoval také otázku, zda žalobkyním a), b) a c) v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Z výše uvedených informačních zdrojů, především pak z Informace UNHCR z prosince 2016 a Informace OAMP o bezpečnostní a politické situaci na Ukrajině, je správnímu orgánu známo, že v zemi původu neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalobkyně a) dle vlastních vyjádření před odjezdem z vlasti žila na jihozápadě země, v Ivanofrankovské oblasti, kde žádné ozbrojené střety neprobíhají, a není důvod domnívat se, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace rozšířil i do dalších částí země. Dle tvrzení samotné žalobkyně a) zmíněný konflikt na východě Ukrajiny oblast jejího posledního pobytu přímo neohrožuje a v tomto směru by se tam mohla i se svými dětmi vrátit.

Žalovaný rovněž nepovažoval případné vycestování žalobkyně a) a jejích nezletilých dětí do země původu za rozpor s mezinárodními závazky ČR, zejm. s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, a to především z toho důvodu, že může svůj rodinný život se svým současným partnerem realizovat ve své vlasti, například v Ivanofrankovské oblasti, odkud pochází a kde je dle informací správního orgánu uspokojivá bezpečnostní situace. V otázce vztahu mezi ukončením pobytu žalobkyně a) na území ČR a případným rozporem s mezinárodními závazky ČR odkázal i na rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 4 Az 9/2010 ze dne 24.2.2011. Záleží tedy pouze na žalobkyni a), zda si legálnost dalšího pobytu na území ČR zajistí pro sebe a své nezletilé děti za pomoci příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců.

Správní orgán tak na základě provedeného správního řízení dospěl k závěru, že žalobkyně a), b) a c) nesplňují zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Z výpovědi žalobkyně a), evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení dále nevyplývalo, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobkyně a) a jejích nezletilých dětí ve smyslu ustanovení § 14b zákona o azylu. S ohledem na výše uvedené žalovaný shrnul, že v případě žalobkyně a) a jejích nezletilých dětí nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany a mezinárodní ochrana se tudíž neuděluje.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 17.10.2017 mimo jiné nesouhlasil s podanou žalobou a považoval ji za neopodstatněnou, neboť při rozhodování vzal v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobkyní, přihlédl k nim a v napadeném rozhodnutí se s nimi dostatečně vypořádal. K dané věci shromáždil adekvátní informace o zemi původu a vycházel z aktuálního a dostatečně zjištěného stavu věci. V průběhu správního řízení postupoval v souladu se zákonem a při hodnocení informací sdělených žalobkyní ve vzájemných souvislostech s podkladovými materiály žalovaný uzavřel, že nelze dospět k závěru o

nebezpečí pronásledování z azylově relevantních důvodů, a strach, o němž žalobkyně a) hovořila v souvislosti s návratem do vlasti, nebyl podmíněn existencí skutečného nebezpečí vážné újmy. Žalobkyně a) v podané žalobě de facto opakovala důvody, pro které podala žádost o mezinárodní ochranu, a nijak nekonkretizovala pochybení správního orgánu, pouze nesouhlasila s napadeným rozhodnutím, jelikož byla přesvědčena o azylové relevanci uvedených důvodů. Dále žalovaný uvedl, že se v napadeném rozhodnutí dostatečně a přezkoumatelným způsobem vypořádal v souvislosti s možným udělením doplňkové ochrany právě s celkovou bezpečnostní situací na Ukrajině (str. 9 a 14 napadeného rozhodnutí). I z judikatury zdejších soudů vyplývá, že konflikt na Ukrajině, izolovaný ve dvou jihozápadních [pozn. správně jihovýchodních] oblastech země, nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista v případě návratu do vlasti byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Žalobkyně a) tudíž musí prokázat dostatečnou míru individualizace, což dle žalovaného neprokázala. Navíc místem jejího pobytu na Ukrajině je Ivanofrankovská oblast v západní části země, která ozbrojeným konfliktem dotčena není, proto nelze dovozovat nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

K obavám žalobkyně a) z pronásledování jejím bývalým manželem žalovaný setrval na argumentaci z napadeného rozhodnutí. Dále nesouhlasil s tvrzením, že žalobkynin bývalý manžel byl pachatelem teroristického útoku v Zakarpatské oblasti. Při pohovoru totiž onen teroristický útok popsala tak, že podnapilý bratr jejího bývalého manžela na jejich svatbě vzhledem k neshodám týkajícím se místa k sezení ze svého auta přinesl granát. Ostatním se podařilo mu granát vyrazit z ruky a ten pak vybuchl pod autem. Popsaná situace dle žalovaného nepřipomíná teroristické útoky v pravém slova smyslu, jak popisuje žalobkyně v žalobě, navíc takto jednal bratr jejího bývalého manžela.

Žalovaný dále s odkazy na judikaturu správních soudů zdůraznil výjimečnost institutu humanitárního azylu a závislost jeho udělení na volné úvaze správního orgánu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 10 podrobně a přezkoumatelným způsobem zkoumal zdravotní stav žalobkyně a), zejména ve vztahu k prodělané operaci žlučníku, ovšem neshledal, že by taková skutečnost mohla představovat důvod hodný zvláštního zřetele. Správní orgán hodnotil i zdravotní stav žalobkyně b), kdy jejím vyšetřením nebyly zjištěny žádné závažné zdravotní komplikace. Žalobkyně a) ani b) nejsou ve stavu, kdy by vyžadovaly nějakou náročnou léčbu. Správní orgán rovněž obstaral informaci Světové zdravotnické organizace týkající se zdravotnictví na Ukrajině, ze které neplyne, že by žalobkyním v případě potřeby nebyla poskytnuta zdravotní péče. Z důvodu nedostatečné zdravotní péče v zemi původu je v odůvodněných případech možné udělení mezinárodní ochrany, ovšem ona „*nedostatečnost by však musela dosahovat úrovně označitelné za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení, jak na ně pamatuje § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu*“ (z rozsudku NSS ze dne 26.7. 2007 č.j. 2 Azs 30/2007). Tak tomu ovšem na Ukrajině není.

Závěrem žalovaný připomněl, že žalobkyně a) podala žádost o mezinárodní ochranu až v roce 2017, přestože na území ČR pobývá již od září 2014. Ačkoliv v zákoně o azylu není stanovena žádná konkrétní lhůta, ve které je třeba po překročení státní hranice požádat, podání žádosti až tři roky po vstupu na území ČR, přestože žalobkyni a) v dřívějším podání nic nebránilo, nasvědčuje podání žádosti výhradně ve snaze legalizovat svůj zdejší pobyt, kdy o legalizaci pobytu nelze žádat prostřednictvím azylového řízení (viz rozsudky NSS č.j. 7 Azs 117/2004 ze dne 18.11.2004 a č.j. 5 Azs 114/2005-51 ze dne 11.11.2005). Vzhledem ke všemu výše uvedenému žalovaný navrhl, aby soud žalobu pro její nedůvodnost v plném rozsahu zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 21.8.2017 i vyjádření

žalovaného ze dne 17.10.2017 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 21.8.2017 žalobkyni a) předáno dne 6.9.2017.

Žalobkyně a) v podání ze dne 28.11.2017 zopakovala svá dřívější tvrzení, tj. že žádá o mezinárodní ochranu v ČR, protože má strach se vrátit na Ukrajinu kvůli bývalému manželovi, který po svatbě často pil alkohol, často jí vyhrožoval a napadal ji, ale to nikomu neřekla, protože měla strach, manžel je myslivec a má na Ukrajině zbraň. Protože už to nemohla vydržet, požádala manžela o rozvod a on s tím souhlasil; potom zrušil „dohovor“. Žalobkyně a) jeho jménem požádala o rozvod a podepsala. Rozvod byl úspěšný. Po rozvodu bývalému manželovi řekla, že už jsou rozvedení, on byl potom velmi agresivní a vulgární a řekl, že ji posadí do vězení, protože nezákonně předstírala, že je někdo jiný. Když ji nezavřou, zabije ji.

Bývalý manžel a jeho bratr jsou v ukrajinském gangu. Když měli svatbu, bratr hodil pod auto granát. Na internetu je video a ukazovali to i v novinách. Proto žalobkyně a) věří, že jí může opravdu něco udělat. Po rozvodu bývalý manžel odjel do Ruska kvůli práci a žalobkyně a) zatím vyřídila vízum a odjela do ČR. S partnerem bydleli spolu a ona otěhotněla, těhotenství bylo velmi těžké a žalobkyni a) bylo velmi špatně. Doktorka jí poradila, aby nikam nejezdila, aby nepotratila. Proto žalobkyně a) porušila zákon a zůstala tu nelegálně. Proto jí bývalý manžel vyhrožuje a proto se bojí vrátit na Ukrajinu. Ukrajinská policie žalobkyni a) nepomůže, dokud jí nebo její rodině bývalý manžel něco neudělá. Říkali jí, že když jí něco udělá, tak tehdy jí můžou pomoci, jinak nemají žádný důvod.

Ve druhém podání ze dne 28.11.2017 žalobkyně a) požádala o ustanovení tlumočníka k ústnímu jednání s tím, že v českém jazyce se v hovorové řeči dokáže domluvit, pro soud se však jistá necítí. Ohledně předložených důkazních návrhů (výročních zpráv OHCHR o stavu lidských práv na Ukrajině) soudu v reakci na výzvu sdělila, že před ústním jednáním eventuálně založí do spisu úředně ověřený překlad těch listin, které považuje ke své situaci a skutkovým tvrzením za podstatné. Dále požádala o ustanovení zástupce a uvedla svoji osobní a majetkovou situaci.

Pravomocným usnesením ze dne 20.12.2017 č.j. 60 Az 57/2017-57 byl žalobkyním a) až c) zástupcem ustanoven Mgr. et Mgr. Milan Dočkal, advokát.

V podání ze dne 22.1.2018 ustanovený zástupce uvedl, že žalobkyně a) nadále trvá na nařízení ústního jednání a na ustanovení tlumočníka. Pokračoval, že napadené rozhodnutí by mělo být zrušeno, neboť je jako celek nezákonné, věcně nesprávné a nepřezkoumatelné, nereflexuje sociální ani právní status žalobkyní, jakož ani aktuální bezpečnostní situaci v zemi původu žalobkyně a). Žalobkyním měla být s ohledem na daný stav věci udělena minimálně doplňková ochrana z důvodu nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, neboť žalobkyni a) je ze strany jejího bývalého manžela nebezpečně vyhrožováno; i když je toto vyhrožování dle správního orgánu pouze „zprostředkované“ přes žalobkyniny přátele, je i tak způsobilé vyvolat v ní důvodnou obavu o život, nota bene, když má dvě nezletilé děti, které vyžadují zvláštní péči a ochranu matky a otce, který s nimi žije ve společné domácnosti v ČR.

Žalobkyním na Ukrajině hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu, neboť obava z pronásledování bývalým manželem je důvodná. Správní orgán ve svém vyjádření ze dne 17.10.2017 uvedl, že „hlavním předpokladem je zde skutečnost, že veřejná moc není ochotna či schopna zajistit odpovídajícím způsobem ochranu svého občana před takovýmto nezákonným jednáním“. S tímto názorem však nelze souhlasit, neboť zákon o azylu v ustanovení § 14a odst. 1 jednoznačně uvádí, že doplňková ochrana se udělí cizinci,

kterému hrozí nebezpečí vážné újmy a nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochranu státu, jehož je státním občanem. Žalovaný tak nesprávně přičítá k tíži žalobkyni, že se prostřednictvím žalobkyně a) neobrátily na orgány veřejné moci na Ukrajině, ačkoliv zákon o azylu toto v žádném případě nestanoví jako podmínku udělení azylu či doplňkové ochrany. Z logiky věci vyplývá, že žalobkyně a) se neobrátila na orgány veřejné moci na Ukrajině, neboť ztratila důvěru v jejich adekvátní pomoc a akceschopnost, jelikož nelze odhlédnout od skutečnosti, že bývalý manžel žalobkyně a) si bez větších potíží opatřil útočné válečné zbraně, se kterými disponuje a se kterými ohrožoval nejen život a zdraví žalobkyně a), ale rovněž jiných občanů. Toto nelze vnímat jinak než jako absolutní rozklad a destrukci orgánů veřejné moci na Ukrajině; z logiky věci tak žalobkyně a) nebyla ochotna využít ochrany státu.

Žalobkyně a) má dále za to, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil skutkový stav ohledně bezpečnostní situace na Ukrajině. I samotný ústřední správní úřad ČR na svých webových stránkách uvádí o bezpečnostní situaci na Ukrajině následující: „*Rozhodnou-li se čeští občané i přes toto doporučení setrvat v těchto oblastech, vystavují se reálnému riziku možného zadržení, odebrání cestovních dokladů a osobního majetku, nehumánního zacházení či újmy na zdraví.*“ Dále MZV ČR uvádí následující: „*Bezpodmínečné je dodržování všeobecných bezpečnostních pravidel pro cestování – nenechávat nic bez dozoru v kabině vozidla, zejména osobní doklady a doklady od auta, osobní doklady nenosit v otevřených kapsách či taškách, neprezentovat u čerpadel, směnárén a pokladen obchodů svou plnou peněženku či zbytečně upozorňovat na svůj zahraniční původ.*“ Z výše citovaného materiálu MZV ČR je zřejmé, že orgány veřejné moci na Ukrajině nejsou schopny zajistit bezpečnost ani pro turisty, tím spíše pak nedokáží garantovat bezpečnost samotným ukrajinským občanům. Situace je o to vážnější, jelikož vládnoucí garnitura na Ukrajině nedokáže zajistit ani územní celistvost státu. Je tak nepochybné, že i shora citované ministerstvo uvádí, že na Ukrajině pro kohokoliv hrozí nebezpečí vážné újmy, a to minimálně ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu.

Pokud správní orgán přikládal k tíži žalobkyně a), že podala žádost o mezinárodní ochranu až v roce 2017, bylo to pouze z toho důvodu, že doufala ve zlepšení situace na Ukrajině a dále věřila, že orgány veřejné moci omezí na svobodě jejího bývalého manžela; nic z toho se však nestalo. Spekulaci správního orgánu ohledně toho, že by snad řádně podanou žádostí měla být snaha zlegalizovat si pobyt žalobkyni v ČR, žalobkyně a) zásadně odmítá. Podanou žádost vidí jako *ultima ratio* své situace.

Je tak logické, že žalobkyně a) po odcestování z Ukrajiny nepřišla do osobního kontaktu se svým bývalým manželem, jelikož se nechtěla vystavovat riziku ohrožení svého zdraví. To opět nelze vykládat tak, že žalobkyním žádné ohrožení nehrozí, nýbrž tak, že se žalobkyně a) v obavě o život a zdraví své rodiny vyhýbá přímému kontaktu se svým bývalým manželem, neboť i případný telefonický rozhovor s ním by více než intenzivně negativně zapůsobil na její psychiku. Jako důkaz byly navrženy informace „Ukrajina: Bezpečnostní situace na východě a jihu země“ a „Specifika, bezpečnostní situace, doporučení turistům“ z internetových stránek MZV ČR a výslech žalobkyně a).

Dále ustanovený zástupce uvedl, že nelze odhlédnout od sociálního a zdravotního statusu žalobkyni. I když správní orgán uvedl, že se „*jmenovaná týden po plánované operaci dostavila k seznámení se s podklady*“, toto svědčí pouze o tom, že předmětné řízení bylo pro žalobkyni a) životně důležité. Žalobkyně a) žije se svými nezletilými dětmi a s druhem ve společné domácnosti, o děti se oba řádně starají, přičemž její druh je rovněž občanem Ukrajiny, který požádal o udělení azylu v intencích azylového zákona. V tomto případě je nutné posuzovat žádost žalobkyni i s ohledem na sloučení rodiny, jak ji definuje zákon o azylu; s tímto faktem se však žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal, proto by se měl opakovaně zabývat celou žádostí žalobkyni, a to v kontextu jejich rodinné situace.

Žalovaný tudíž při vydání napadeného rozhodnutí postupoval v přímém rozporu se zásadou materiální pravdy, která je zakotvena v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., *správní řád*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *s.ř.*), když nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Tím došlo k porušení principu dobré správy (§ 4 s.ř.). Žalobkyním hrozí na Ukrajině minimálně vážná újma (§ 14a zákona o azylu). Rovněž je v tomto případě nutné brát zvláštní zřetel na rodinu a nezletilé děti, kterým je dle čl. 32 Listiny základních práv a svobod zaručena zvláštní ochrana, a to i s ohledem na mezinárodní závazky ČR. S ohledem na výše uvedené ustanovený zástupce setrval na žalobním návrhu.

Pravomocným usnesením ze dne 9.2.2018 č.j. 60 Az 57/2017-67 byla tlumočnicí pro toto řízení ustanovena Mgr. Marie Chalupová, tlumočnice jazyka ukrajinského zapsaná v seznamu tlumočníků pro obvod Krajského soudu v Plzni.

Narízeného ústního jednání se zúčastnila žalobkyně a), zástupce žalobkyní a pověřená zaměstnankyně žalovaného jako jeho zástupkyně. K jednání se rovněž dostavila ustanovená tlumočnice paní Mgr. Marie Chalupová. *Zástupce žalobkyní* setrval na podané žalobě a odkázal na písemné vyhotovení žaloby ze dne 18.9.2017 a podání ze dne 28.11.2017 a 22.1.2018. *Zástupkyně žalovaného* rovněž setrvala na napadeném rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Po sdělení podstatného obsahu soudního a správního spisu byly zamítnuty návrhy na důkaz informacemi dostupnými na internetových stránkách MZV ČR a výsledkem žalobkyně a). V závěrečných návrzích zástupce žalobkyní nadále požadoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu k dalšímu řízení, zatímco zástupkyně žalovaného trvala na zamítnutí žaloby. Ustanovená tlumočnice k dotazu samosoudkyně uvedla, že za každou započatou hodinu účtuje 350,- Kč, což v této věci jsou 2 hodiny, tedy celkem 700,- Kč podle příslušné vyhlášky, a požádala o zaslání předmětné částky na účet.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *s.ř.s.*), *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen správní orgán).* Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. *ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.*

Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. *soud zamítne žalobu, není-li důvodná.* Dle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. *soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.*

Ustanovení § 12 zákona o azylu stanoví, že *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo*
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*

Podle § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*

Ustanovení § 14a zákona o azylu stanoví: *(1) Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečně nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*

(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,*
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*

Podle čl. 6 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen **kvalifikační směrnice**) *mezi původce pronásledování nebo vážné újmy patří a) stát; b) strany nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu; c) nestátní původci, lze-li prokázat, že původci uvedení v písmenech a) a b), včetně mezinárodních organizací, nejsou schopni nebo ochotni poskytnout ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu, jak je vymezena v článku 7.*

Podle čl. 7 odst. 1 a 2 kvalifikační směrnice *mohou ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu poskytnout pouze a) stát nebo b) strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, ovládající stát nebo podstatnou část území státu, pokud jsou ochotny a schopny zajistit ochranu v souladu s odstavcem 2.*

Ochrana před pronásledováním nebo vážnou újmu musí být účinná a nesmí být pouze dočasná. Má se zpravidla za to, že taková ochrana je poskytována, jestliže subjekty uvedené v odst. 1 písm. a) a b) učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup.

Čl. 8 odst. 1 kvalifikační směrnice upravuje, že *v rámci posuzování žádosti o mezinárodní ochranu mohou členské státy dospět k závěru, že určitý žadatel nepotřebuje mezinárodní ochranu, pokud v určité části země původu a) nemá opodstatněný důvod se obávat pronásledování ani mu nehrozí reálné nebezpečí vážné újmy nebo b) má přístup k ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu, jak je vymezena v článku 7, a pokud do této části země původu může bezpečně a legálně odcestovat, je mu do ní umožněn vstup a lze důvodně předpokládat, že se v ní může usadit.*

Žalobkyně a) až c) se podanou žalobou domáhaly zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů v ní uvedených. Zdejší soud po přezkoumání obsahu rozhodnutí žalovaného a správního spisu dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek, jak je zřejmé z níže uvedeného.

Při výkladu ustanovení zákona o azylu soud mimo jiné vycházel 1) ze subsidiarity mezinárodní ochrany, 2) z vymezení okruhu původců pronásledování a vážné újmy a 3)

z vymezení poskytovatelů a charakteristik ochrany, jak jsou vykládány v člancích 6, 7 a 8 kvalifikační směrnice. Z těch vyplývá, že primární roli hraje ochrana dosažitelná v zemi původu, kdy žadatel o mezinárodní ochranu v obou jejích formách musí využít prostředky, jež mu poskytuje domácí právní řád.

Obdobnou situací jako v nyní projednávané věci se NSS zabýval např. v usnesení ze dne 15.1.2015 č.j. 7 Azs 265/2014-17. Pocházejí z něj i následující úryvky: „[...] lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je napadání a verbální útoky, ať už manžela nebo bývalého manžela, vůči žadatelce o udělení mezinárodní ochrany typickým příkladem potíží působených soukromými osobami, které zpravidla nepostačují k udělení některé z forem mezinárodní ochrany. [...] skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním soukromou osobou, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, pokud problémy se soukromými osobami nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými. V usnesení ze dne 10. 9. 2008, č. j. 9 Azs 49/2008-55, Nejvyšší správní soud vyslovil, že “domácí násilí je bezesporu celospolečenským jevem, který nelze podceňovat a který vyvěrá z podhoubí sociální diskriminace a který je zpravidla determinovaný příslušností k určitému pohlaví. Jako takový přitom může být za určitých okolností také azylově relevantním důvodem a právě tyto okolnosti, které záleží především na zemi původu, jejích právních, sociálních či kulturních normách a hodnotách, je třeba analyzovat a zvažovat, zda je příslušný stát schopen či ochoten zajistit oběti domácího násilí potřebnou ochranu nebo zda je na místě poskytnutí mezinárodní ochrany, a to na základě příslušnosti k určité sociální skupině.” Z citovaného usnesení, a rovněž z rozsudku ze dne 29. 7. 2009, č. j. 4 Azs 31/2009-93, tak vyplývá, že domácí násilí spočívající v napadání manželem či bývalým manželem může za určitých okolností naplňovat znaky pronásledování (ve vztahu k azylu) nebo nebezpečí vážné újmy (ve vztahu k doplňkové ochraně), podle toho, zda je stát původu žadatele schopen a ochoten poskytnout ochranu proti tomuto jednání.“

„V dané věci stěžovatelka do protokolu o pohovoru [...] uvedla, že měla problémy s manželem, jak během manželství, tak i po rozvodu, a proto se dvakrát obrátila na policejní orgány se žádostí o pomoc, přičemž policie nijak nekonala. Na jiné státní orgány se poté již neobrátila, ani se nepokusila přesídlit do jiné části země a situaci vyřešila odjezdem do České republiky. Za tohoto skutkového stavu nelze dospět k závěru, že by ukrajinské státní orgány podporovaly nebo tolerovaly násilí na ženách z důvodu jejich pohlaví. K tomu lze také odkázat na rozsudek ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007-68, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že “skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 [...], tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny”. Jednání bývalého manžela stěžovatelky tudíž nemůže být přičteno státu, jehož je státní občankou, neboť jej nelze považovat za pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 8 zákona o azylu. Stěžovatelka si na postup policie nestěžovala, neučinila žádné další opatření ve vztahu ke státním orgánům Ukrajiny, ani nehledala ochranu u jiného kompetentního orgánu. Tím, že se rozhodla odjet z Ukrajiny do České republiky, tak z vlastního rozhodnutí nevyužila možnosti nalézt účinnou ochranu v jiné části státu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2006, č. j. 4 Azs 336/2005-59). [...] Vzhledem k tomu, jakým způsobem řešila stěžovatelka své potíže s bývalým manželem na Ukrajině, tedy nelze, s odkazem na citovanou judikaturu, dospět k závěru o důvodnosti stížní námítky.“

Ačkoliv soud nemohl zcela přisvědčit žalovanému ve zpochybňování věrohodnosti sdělení, jež žalobkyně a) uvedla během pohovoru o výhrůžkách a hrozbě ze strany jejího

bývalého manžela, neboť podle názoru soudu nelze po potenciální oběti domácího násilí požadovat, aby se za všech okolností chovala plně racionálně, musel zároveň žalovanému přitakat, že žalobkyně a) se ani nepokusila získat ochranu v domovském státě. Do protokolu o pohovoru, jenž je součástí správního spisu, žalobkyně a) uvedla, že se na policii neobrátila, protože se bála manžela a bála se, že jí nepovolí rozvod a způsobí nepříjemnosti nebo ji dostane do vězení, zatímco po rozvodu už nebylo třeba jít na policii, protože bývalý manžel odjel na Sibiř. Vzhledem k tomu, že se žalobkyně a) neobrátila na policii ani jiný příslušný orgán Ukrajiny, nelze rovněž hovořit o tom, že poskytovaná ochrana by byla neúčinná. Jinými slovy, žalobkyně a) účinnost poskytované ochrany během správního řízení nijak nezpochybnila či nevyvrátila, přestože jí v tom objektivně nic nebránilo. Svoji situaci řešila namísto vyhledání pomoci v domovském státě mj. odjezdem do ČR.

Jde-li o tvrzení, že bývalý manžel žalobkyně a) disponoval útočnými zbraněmi, ohrožoval žalobkyni i jiné osoby a byl pachatelem teroristického útoku, pak je k tomu třeba konstatovat, že v průběhu správního řízení žalobkyně hovořila toliko o tom, že její bývalý manžel vlastní zbraň, protože je myslivec, zatímco výbuch granátu na svatbě připisovala svému bývalému švagrovi a šlo o ojedinělý incident s takto závažnými důsledky, když se žalobkyně a) o žádném jiném konkrétním případě takto intenzivního násilí a ohrožení okolí a své osoby nezmínila.

V otázce neudělení humanitárního azylu mohl soud provést toliko omezený přezkum, neboť rozhodnutí o jeho neudělení je výsledkem správní úvahy žalovaného a soud v takových případech toliko zkoumá, zda nedošlo k vybočení z mezí správní úvahy a k porušení zákazu libovůle (srov. rozsudky NSS ze dne 24.11.2005 č.j. 6 Azs 304/2004-43, ze dne 19.7.2004 č.j. 5 Azs 105/2004-72 a ze dne 20.12.2005 č.j. 2 Azs 36/2005-48). V tomto ohledu žalovaný nijak nepochybil. Žalovaný umožnil žalobkyni a) plné uplatnění jejích procesních práv, dal jí hned při několika příležitostech možnost vyjádřit se k důvodům podání žádosti a uvést všechny důležité skutečnosti. Vycházel z předložených lékařských zpráv, podle nichž u žalobkyně b) nebylo v průběhu vyšetření u kardiologa zjištěno jakékoli závažné onemocnění a byl jí dále doporučen normální režim, zatímco žalobkyně a) podstoupila plánovanou operaci žlučníku a žádné novější a aktuálnější informace o svém zdravotním stavu a případné další nutné léčbě po jejím absolvování nezmínila a nedoložila, přestože k tomu měla během seznámení s podklady rozhodnutí možnost. Žalovaný si rovněž obstaral zprávu o situaci ve zdravotnictví na Ukrajině. Nepostupoval tudíž formalisticky a zohlednil zdravotní stav žalobkyni v té míře, v jaké mu byl znám z předložených dokumentů.

Ve vztahu k bezpečnostní situaci na Ukrajině existuje rozsáhlá konstantní judikatura správních soudů, z níž se podává, že tamější situaci nelze označit za tzv. totální konflikt, ve kterém by byl ohrožen každý civilista, jenž se nachází na území státu. Žalobkyně a) naposledy pobývala v části Ukrajiny, jež není přímo dotčena střety v Luhanské a Doněcké oblasti, a během pohovoru sama uvedla, že v oblasti, kde žila, je zatím klid. Soud nezpochybňuje, že situace v celé zemi je ztížená, nicméně nelze na základě informací o aktuálním stavu na Ukrajině, jež jsou i součástí správního spisu, dovozovat, že by v případě žalobkyni byl dán důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Ve vztahu k úryvkům z informací a doporučení MZV ČR, jak byly uvedeny ustanoveným zástupcem v podání ze dne 22.1.2018, soud uvádí, že z nich zaprvé není zřejmé, od setrvání ve kterých oblastech Ukrajiny MZV ČR české občany odrazuje, zadruhé se, jak ze samotného textu druhého úryvku vyplývá, jedná o všeobecná bezpečnostní pravidla pro cestování, která dozajista naleznou uplatnění nejen při cestě na Ukrajinu, nýbrž i do jiných států, přeneseně i při pobytu v ČR. Ustanovený zástupce dále dovodil, že pokud ukrajinské orgány nedokáží

zajistit bezpečnost turistů, tím méně to platí pro ukrajinské občany. Soud však s tímto tvrzením nesouhlasí, neboť má za to, že opak je pravdou: občané státu budou mít vždy lepší pozici než „pouzí“ zahraniční turisté, již jen z důvodů jazykových a kulturních, jakož i z důvodu snazšího přístupu k ochraně a pomoci, lékařské péči apod.

Lze uzavřít, že žalovaný na podkladě řádně shromážděných podkladů a dostatečně zjištěného stavu věci dospěl v souladu se zákonem o azylu ke správnému závěru, že žalobkyním není možné udělit mezinárodní ochranu v žádné její formě. Ať již skutečným důvodem podání žádosti byla snaha o legalizaci pobytu na území ČR, nebo nebyla, je k tomu třeba konstatovat, že žalovaný v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů uvedl, že případná legalizace pobytu na území ČR (i z důvodu snahy o soužití rodiny) není azylově relevantní a právní řád za tímto účelem zakotvuje odlišné nástroje, obsažené v zákoně o pobytu cizinců.

K důkazním návrhům uplatněným v průběhu řízení před soudem uvádí soud následující: Důkaz účastnickým výsledkem žalobkyně a) nebyl proveden pro nadbytečnost, neboť žalobkyně a) již v řízení před správním orgánem měla možnost se vyjádřit, tato vyjádření byla součástí správního spisu a soudu byla navíc k dispozici i písemná vyjádření poskytnutá v rámci soudního řízení. V účastnickém vyjádření (podání ze dne 28.11.2017) žalobkyně a) taktéž toliko zopakovala, co již uvedla v průběhu správního řízení. I výslech partnera žalobkyně a) považoval soud za nadbytečný, neboť o situaci žalobkyně měl dostatek informací již z vyjádření žalobkyně a) poskytnutých správnímu orgánu a soudu.

Důkaz zprávami OHCHR o situaci na Ukrajině soud neprovedl, jelikož předmětné zprávy nebyly soudu doloženy, žalobkyně a) byla opakovaně vyzvána, že pokud se jich chce dovolat, musí je soudu předložit včetně úředního překladu do českého jazyka. Žalobkyně a) dne 28.11.2017 sdělila, že pokud je bude považovat za podstatné, soudu je dodá, ale neučinila tak, proto měl soud za to, že na důkazním návrhu nadále netrvá. Důkaz informacemi z internetových stránek MZV ČR soud neprovedl, neboť zástupce žalobkyně je soudu nepředložil a nadto byl ve správním spisu dostatek objektivních, aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobkyně a) – Ukrajině.

S ohledem na shora uvedené, kdy soud žalobu neshledal důvodnou, rozhodl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. a žalobu zamítl (*výrok I.*).

O náhradě nákladů řízení bylo ve *výroku II. rozsudku* rozhodnuto podle úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Žalobkyně ve věci úspěch neměly, proto na náhradu nákladů řízení nemají právo. Žalovaný během řízení neuplatňoval právo na náhradu nákladů řízení, proto mu tato náhrada nebyla přiznána.

Žalobkyním byl usnesením ze dne 20.12.2017 č.j. 60 Az 57/2017-57 zástupcem ustanoven Mgr. et Mgr. Milan Dočkal, advokát. V takovém případě platí odměnu za zastupování a hotové výdaje zástupce stát (§ 35 odst. 9 věta první za středníkem s.ř.s.), proto soud rozhodl, jak je uvedeno ve *výroku III. rozsudku*. Zástupce žalobkyně požadoval odměnu sestávající z odměny za čtyři úkony právní služby po 2.480,- Kč za úkon, z náhrady hotových výdajů v paušální výši 300,- Kč za úkon a příslušné daně z přidané hodnoty, celkem tedy částku 13.455,- Kč. Ustanovenému zástupci byla soudem přiznána odměna za zastupování za 4 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; podání ve věci datované 22.1.2018; další porada s klientkou přesahující 1 hodinu; účast na jednání u zdejšího soudu dne 8.3.2018) ve výši 3.100,- Kč/úkon, celkem tedy 12.400,- Kč, a náhrada hotových

výdajů za 4 úkony právní služby v paušální výši 300,- Kč/úkon, celkem tedy 1.200,- Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), c), d) a g), § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)*, ve znění pozdějších předpisů. Tato částka byla zvýšena o částku 2.856,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **16.456,- Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Usnesením ze dne 9.2.2018 č.j. 60 Az 57/2017-67 byla tlumočnicí ustanovena Mgr. Marie Chalupová, které bylo zároveň uloženo, aby provedla tlumočnický úkon – tlumočení z jazyka českého do jazyka ukrajinského a naopak při jednání soudu. Dle § 58 odst. 2 s.ř.s. má tlumočnické právo na náhradu hotových výdajů a odměny za tlumočnickou činnost, přičemž podle § 36 odst. 2 s.ř.s. platí náklady spojené s přibráním tlumočnicka stát. S ohledem na tuto skutečnost soud ve *výroku IV. tohoto rozsudku* rozhodl v souladu s § 17 odst. 1 pol. 1 vyhlášky ministerstva spravedlnosti č. 37/1967 Sb., *k provedení zákona o znalcích a tlumočnících*, ve znění pozdějších předpisů o odměně tlumočnice ve výši 700,- Kč, sestávající z odměny za tlumočnický úkon v délce dvou započatých hodin. Uvedená částka bude tlumočnici vyplacena z účtu zdejšího soudu na účet č. 1573981015/3030, a to ve lhůtě, již soud považuje za přiměřenou.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 8. března 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně